

* * *

יוסי גמזו

הגיע הזמן להתעורר לפני שיהיה מאתר מדי

"אתם, המושלים בנו, הבאתם את המדינה למקומות מבישים בממדי הצדק החברתי ורווחת האזרחים בקרב המדינות המתוקנות בעולם. יצרתם חברה של טפילים יונקי ממון מצד אחד ושל עניים שלא גומרים את החודש, מצד אחר."
(הסופר סמי מיכאל)

"לא ברעב ימות עובד,
דרור – לנפש, פת – לדל."
(שאל טשרניחובסקי: "אני מאמין")

1. זהו נעדרים

המשטרה מזמן איננה מבקשת
את עזרתו של הצבור בחפוש
אחר ההיא שנעלמה לנו כמו שלל צבאי הקשת
מרקיע דמוע-נשם, שפסה
בהצטברות אטית, כמעט בלתי מרגשת
של זהומי אור ואטם נשימה
אבל חידת העלמותה נותרה עקשת
כי כמו בלעה אותה פתאם האדמה.

המשטרה, בעצם, כלל עוד לא התחילה
בשום חפוש בעקבותיה וסביר
להאמין שלא תתחיל גם, כי חלילה
אם היא תחליט סופסוף כוחות להעביר
ממחסומים, מפגזים, בקו-התפור
ומן הקטל בפכישים, אל חפוש
איזו ילדה שנחטפה והיא ודאי כבר תל של אפר
או גויה באיזה ואדי מכסה
במי גשמים שכבר השחת בהם כל זכר
ליפי פניה (אם נותרו בכלל פנים) –
הרי כלנו גאלץ פתאם ללכת
אחר פבוי האור בלד, עם דרכונים
של יהודי נודד אל אנשהוא אוטופי
(אם יש מקום כזה בכלל) בו בני-אדם
שלא לקו במזוכיזם מיזנטרופי
אינם רוצחים את חלומם כמו ידם.

אך כמו החר שבאוזון, כמו הגרפיטי
על קיר ביתו של בלשאצר ("מנא מנא"),
כמו חסרונה הלא-נמלא של מאסה קריטית
שלא יתן לו לברדק שישתנה
זה לא נגמר, זה כמו אובססיה לא נבלמת,
זה לא חדל, זה רק גדל, גם באלמה
של השתיקה הזאת שהיא שתיקה רועמת

זה לא פוסק לשאול: לאן היא נעלמה?
יודעי-דבר (אם יש דבר כזה בארץ
ששום דבר אינו ידוע בה בזמן
ורק אחר שאסונות פורצים בה פרוץ
יש ועדות של חקירה ויש יזמה
שכל חכמת-בדיעבד שלה כבר אין בה
גם שביב-ספוי להחיות את המתים)
יודעי-דבר שזנכרו להתעניין בה
רק משכבר התענינו בה העיטים
אשר דאו במדרונות סחופי הנגר
ובבקעות, שלופי טפרים ומקורים,
בצפייה לזהותה באיזה פגור –
יודעי-דבר כאלה עד היום אומרים
שיש עדים שעוד ראו אותה דוהרת
במשרניים בדרך-בורמה בתש"ח
ומפריחה גליל ונגב לתפארת
ומעלה עולים באור ובמחשך
ואם קשה – חורקת שן ומחדקת
את חגורת כלם בלי שום יחסן נבדל
ומעצבת כאן חברת-אדם צודקת
שיש בה ישר וחמלה ופת לדל.

אבל עבדה: אם מחמת עוונותינו
או טיוחם הסיסטמתי ששכלל
היא כבר מזמן אינה נראית במחוזותינו
שכבר אינם מחזותיה כלל וכלל
וחסרונה אוכל בנו כמין גנגרנה,
כביב נרפש בו נדונים אנו לרפץ
ועם כל יום ויום נוסף שהיא איננה
שוקעים כלנו
קצת יותר צמק
בבץ.

2. מסדר-זהוי

במקרה, מקרה גמור, תוך הפעלת ציוד מכני
בחלון של מיצובישי שצנחה ממעקה-
הבטיחות של כביש רעוע בסביבות צמת גולני
הם גלו אותה: גופה המעפר והמכה
עוד נשם אבל בקשי, מלפף בבץ ועשב
ואחוז דמום אקוטי באזור המפסעה
והדפק החלוש-קלוש קרטע לה בקצב
שהזכיר כלי-נגינה לא-מכון, והסעה
מהירה של אמבולנס שהזעקה לשם הספיקה
להביא אותה עם שחר למיון שבו עתיד
היה צות החוקרים לפסוק ביחד, כל הקליקה,
שהיתה קרבן לשד אלים ואנס סדרתי.

כמה זמן הייתה שרועה שם, מאשפזת בין אינפוזיה
מטפטפת דם ופלזמה ובין זיק-תקוה רהוי
בו סלסל המוניטור, בין מציאות ובין אילוזיה,
גרף רוטט עד שזמנוה לאותו מסדר-זהוי –
לא ברור, אף כשינלה כבר לעמד על הרגלים
וקציני מז"פ בהו בקלסתרה החורין
שהציין נבעת, מעבר לזכוכית, בתשומת-עין,
בשורת החשודים, לדעת מי העברין,
היא שתקה כששאלו: "את מזהה אותו?" והגה
לא הוציאה משפתייה כשהרימו את קולם:
"את רואה כאן מי אנס אותך?" ואז, רק אז, לועגת
לתמימות השואלים, פלטה מלה אחת: "כלם..."

והצביעה בידה על הראשון בטור, משמאל,
חוליגן שהתעלל בה בלי לחוס ובלי לחמל,
שסאב את כל ססמות העבודה בת השמים
לקומבינות שעובדים בהן (עובדים רק בעינים)
ושרים "קום התנערה" בשם "עם מזי-רעב"
ממרומי שכון-יקרה, בפה מלא שגי-זקה
ומוכרים את אדמתו של הלאם לכל קבלן
של שלמת בטון ומלט וטרנזקציות של גדל"ן.

ואתרה, מצד ימין, מי שאף הוא לא נעדר
ואפשר, מרב "הדר", לכל מפיוזו שחדר
למרכז ולצמרת גם לחלש גם להכריז
על קונצרט המנויים בכל קמפין ופרוימריז
ובאצבע לא פחות מאשימה מכף הורתה
על עושי-קרדם-לחפר-בו את הדת ומסרתה
ועל אלה שהפכו כאן צלילות מים ואויר
לגרוטסקה רעילה שכל ביוב מולה מחויר
כמו על אלה שאת טהר המדות רמסו עד כלות
ואת שיר המעלות הפכו לשיר המעילות.

ועל חבר מלביני שחיתותיו של הממסד
הזורקים את השי"ן-גימ"ל לצינוק, מחבוש נסד
אף סוגרים גם פה, גם עין, גם תיקים משפטיים
של ראה"מ ובחירי-עם בתרוצים תחקתיים
ומסוים בכל פדיחה את הטיח הנושר
כי ערכית זה די מסריח אף חקית זה די כשר...

ואותם שהבטחות-בחירות שלמו בצ'ק דחוי
והפכו לנו כאן בית לאמי לבית-תמחוי
בו העשק והפער מתנפחים מיום ליום
על חשבון ערלת-הלב והציניזם האים
בם העני, הרעב והחרפה כותשים את צלם-
האדם על פי משנת חכמי הקלקלה של חלם
הפוטרים בין הלשפה ובין הוולוו, כבדיחה,
את הפיאסקו והטראסקו בילקוט כזבי "צמיחה"

וּתְמָהִים כִּי שֶׁד נִרְצַח חוֹגְגִים בְּרֹאשׁ חוֹצוֹת
וְרֵמַת חֲנוּךְ יֵשׁ לָנוּ כְּפָחוֹתוֹת בְּאַרְצוֹת
וּכְבִּישֵׁינוּ שְׂדוֹת-שְׁחִיטָה וְגַמְלָאֵינוּ חֶסְרֵי-יֵשׁע
וְאִם מִשְׁהוּ אֶצְלָנוּ מְאַרְגָּן – זֶה רַק הַפְּשַׁע.

וְנִטְלָה לֵיד אֶת טַפְס-הַזֶּהוּי הַמְשַׁטְרֵתִי
וְחִתְמָה כְּקָרְבָנוּ שֶׁל אוֹתוֹ אֲנִס סְדֵרֵתִי:
"יִשְׂרָאֵל יָפֵה שֶׁל פְּעַם" (וּמִתַּחַת שֵׁם הָאָב
רַק הוֹסִיפָה עוֹד חֲמֵשׁ מְלִים פְּשׁוּטוֹת בְּלֵב נִכְאָב
שְׁלֵמְרוֹת דְּמָעוֹת עֵינֶיהָ עוֹד יִכְלָה בְּהֵן לִקְרֹא:
"הַחֲלוֹם הַצִּיּוֹנִי הַמְתַּהַפֵּךְ כָּאֵן בְּקִבְרוֹ."

נ.ב.

כָּל תּוֹפְעוֹת חֵינּוּ כָּאֵן שְׁאֲזָכְרוּ בְּלֵב כּוֹאֵב
לֹא בִיד אוֹיֵב חֲלִילָה נִכְתְּבוּ, בִיד אוֹהֵב
אֲבָל כָּל כּוֹרֵם יוֹדֵעַ שְׁאֵם יֵשׁ אֶצְלוֹ בְּכֶרֶם
בְּאוֹשִׁים (יִשְׁעִיהָ ה', ב') חֲיָב כָּל בַּעַל-רֹאשׁ
לְהַפְּנִים כִּי כְּבָר הַגִּיעַ זְמַן לְהַתְּעוֹרֵר בְּטָרֵם
מֵאַחֵר יְהֵא מְדִי וְהַתִּירוֹשׁ יְהֵא לְרוֹשׁ...